

Alessandro Baricco

Driemaal bij dageraad

Vertaald door Manon Smits

2013
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © 2012 Alessandro Baricco
All rights reserved

Copyright Nederlandse vertaling © 2013 Manon Smits
Oorspronkelijke titel *Tre volte all'alba*

Oorspronkelijke uitgever Giangiacomo Feltrinelli Editore
Milano

Omslagontwerp Moker Ontwerp

Foto auteur Chico de Luigi

Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge

Druk Bariet, Steenwijk

ISBN 978 90 234 7770 9

NUR 302

www.debezigebij.nl

OPMERKING

In de laatste roman die ik heb geschreven, *Mr Gwyn*, komt op een gegeven moment een klein boekje van de Brits-Indische schrijver Akash Narayan ter sprake, getiteld *Driemaal bij dageraad*. Het betreft uiteraard een denkbeeldig boek, maar in de denkbeeldige gebeurtenissen waarvan in *Mr Gwyn* wordt verhaald speelt het een allesbehalve secundaire rol.

Hoe dan ook, tijdens het schrijven van die bladzijden kreeg ik zin om ook dat boekje te schrijven, deels om een licht, vaag vervolg te schrijven op *Mr Gwyn* en deels puur voor het genoegen om een bepaald idee dat ik in mijn hoofd had uit te voeren. Dus toen ik *Mr Gwyn* af had, ben ik begonnen met het schrijven van *Driemaal bij dageraad*, wat ik met heel veel plezier heb gedaan.

Nu ligt *Driemaal bij dageraad* in de boekwinkels, en misschien is het niet overbodig te verduidelijken dat het door iedereen gelezen kan worden, ook door mensen die *Mr Gwyn* nooit ter hand hebben genomen, omdat het een volledig autonoom, afgerond verhaal betreft. Dat neemt echter niet weg dat het, in het eerste deel, bevat wat *Mr Gwyn* beloofde, namelijk een extra inkiijkje in de merkwaardige lotgevallen van Jasper Gwyn en zijn uitzonderlijke talent.

januari 2012

Alessandro Baricco

In dit boekje wordt een aannemelijk verhaal verteld, dat echter nooit in werkelijkheid zou kunnen plaatsvinden. Het gaat namelijk over twee personages die elkaar driemaal ontmoeten, maar elke keer is de enige, en de eerste, en de laatste keer. Dat kunnen ze doen omdat ze leven in een afwijkende tijd waarnaar je in het dagelijks bestaan vergeefs zou zoeken. Een dergelijke tijd is alleen mogelijk in verhalen, zo nu en dan, en dat is ook juist een van hun privileges.

Een

ER WAS DAT hotel, van een wat vergane glorie. Waarschijnlijk was het in het verleden in staat geweest bepaalde beloftes van luxe en hoffelijkheid in te lossen. Het had bijvoorbeeld een fraaie houten draaideur, een detail dat immer tot de verbeelding spreekt.

En door die deur kwam er een vrouw binnen, op dat vreemde uur van de nacht, schijnbaar met haar gedachten ergens anders, net uit een taxi gestapt. Ze droeg alleen een gele avondjurk, tamelijk laag uitgesneden, en niet eens een lichte sjaal om haar schouders: het verleende haar het intrigerende air van iemand die iets is overkomen. Ze bewoog zich met een heel eigen charme, maar ze leek ook een actrice die zich net achter de coulissen heeft teruggetrokken, ontheven van de verplichting om te acteren en nu op de een of andere manier weer zichzelf, oprechter. Zo had ze die manier waarop ze haar stappen zette, net een tikje vermoeder, en waarop ze haar minuscule tasje vasthield, bijna een loslaten. Ze was niet meer zo piepjong, maar dat kwam haar juist ten goede, zoals je soms ziet bij vrouwen die nooit twijfels hebben gehad over hun schoonheid.

Buiten hing die duisternis van voor de dageraad, geen nacht en geen ochtend. De lobby van het hotel was roerloos, elegant in zijn details, schoon, zacht: warm in zijn kleuren, zwijgend, alles goed verdeeld over de ruimte, met indirecte verlichting, hoge wanden, een licht plafond, boeken op de tafels, bolle kussens op de

langrijk dat dat heel nauwkeurig gebeurt, dus ik heb een fabriek die weegschalen produceert, in alle soorten en maten. Ik heb elf octrooien, en... Ik ga de portier even halen.

Nee, alstublieft, die kan mij niet uitstaan.

Blijf liggen.

Als ik blijf liggen moet ik overgeven.

Kom dan overeind. Tenminste, ik bedoel...

Verdient dat goed, weegschalen verkopen?

Volgens mij zou u...

Verdient dat goed, weegschalen verkopen?

Niet heel goed.

Vertel verder, let maar niet op mij.

Ik moet eigenlijk echt gaan.

Wilt u zo vriendelijk zijn om nog even door te praten? Dan gaat u daarna weg.

Tot een paar jaar geleden verdiende het best redelijk. Maar nu, ik weet niet, blijkbaar heb ik ergens iets fout gedaan, want ik raak ze aan de straatstenen niet meer kwijt. Ik dacht eerst dat het aan mijn vertegenwoordigers lag, dus ben ik zelf op pad gegaan, als verkoper, maar mijn producten lopen gewoon echt niet meer, misschien zijn ze verouderd, ik weet niet, misschien zijn ze te duur, ze zijn over het algemeen behoorlijk aan de prijs, omdat het allemaal handgemaakt is, u hebt geen idee wat het betekent om absolute nauwkeurigheid te verkrijgen als er iets gewogen moet worden.

Als er wát gewogen moet worden? Appels, mensen, wát?

Alles. Van een weegschaaltje voor een goudsmid tot een weegbrug voor containers, wij maken alles.

Echt waar?

Daarom moet ik nu ook gaan, ik moet vandaag een

belangrijk contract afsluiten, ik mag echt niet te laat komen, mijn hele bedrijf staat op het spel als dit niet lukt...
Hè, getverderrie!

O, shit.

Kom, ik breng u naar het toilet.

Wacht, wacht.

O, nee hè...!

Shit.

Ik ga even wat water halen.

Het spijt me, echt waar, het spijt me.

Ik ga even wat water halen.

Nee, blijft u hier, alstublieft.

Kijk, hier kunt u zich mee schoonvegen.

Wat een blamage.

Maakt u zich niet druk, ik heb kinderen.

Wat heeft dat ermee te maken?

Kinderen moeten vaak overgeven. De mijne wel, tenminste.

Ach, neem me niet kwalijk.

En daarom ben ik er niet zo gevoelig voor. Maar nu lijkt het me beter dat u naar uw kamer gaat.

Maar ik kan die viezigheid hier toch niet zo laten liggen...

Ik roep zo meteen de portier wel, gaat u maar naar uw kamer. U hebt toch wel een kamer, hè?

Ja.

Ga dan maar. Ik regel het.

Ik weet niet zeker of ik het nummer nog weet.

Dat zal de portier u wel vertellen.

IK WIL DE PORTIER NIET ZIEN, die kan me niet uitstaan, dat heb ik u al gezegd. Hebt ú niet een kamer?

Ik?

Ja.

Die heb ik net verlaten.
Breng me daar naartoe, alstublieft.
Ik zeg toch dat ik hem net heb verlaten?
Nou ja, wat wil dat zeggen, u hebt hem toch niet verbrand? Hij zal er toch zeker nog wel zijn?
Ja, maar...
Wilt u alleen dat nog voor me doen, breng me even naar boven, dan zal ik u daarna niet meer lastigvallen.
Dan moet ik wel de sleutel weer pakken.
Zou dat zwaar verboden zijn?
Nee, natuurlijk niet.
Doe het dan, alstublieft.
Als het echt... Ik bedoel...
Dat is werkelijk heel vriendelijk van u.
Goed dan, oké, kom maar mee.
Mijn schoenen.
Ja, uw schoenen.
Op welke verdieping is het?
De tweede. We gaan met de lift.
Ik vind het vervelend om die viezigheid hier te laten liggen...
Maakt u zich daar maar niet druk om.
Ik voel me al een beetje beter, weet u dat?
Mooi zo. Maar u hebt rust nodig. Kom mee...
Ben ik niets vergeten?
Kom maar mee.
Wat hangt hier nou voor parfumgeur in deze lift?
Lelietjes-van-dalen en sandelhout.
Hoe weet u dat?
Dat is een hobby van me. Parfums.
Echt waar?
Ja.
Dus u verkoopt weegschalen en in de avonduren speelt u met parfums?

Zoiets.

Maakt u ze zelf?

Dat heb ik wel geprobeerd. Het is niet makkelijk. Ik bestudeer die van anderen.

U zou ze zelf moeten maken.

Zo, we zijn er.

U bent wel een apart figuur.

Kan zijn. Deze kant op.

U hebt de sleutel toch wel gepakt, hè?

Ja.

Neem me niet kwalijk. Ik denk altijd dat anderen net zo chaotisch zijn als ik.

Maakt niet uit.

Maar als iemand weegschalen maakt, kan hij moeilijk chaotisch zijn, toch?

Dat is onwaarschijnlijk, laten we het zo zeggen.

Precies.

Alstublieft, kom binnen.

Wauw, wat een schitterende kamer!

Ze zijn allemaal hetzelfde, eerlijk gezegd.

Hoe weet u dat zo zeker?

Ik kom al zestien jaar in dit hotel. De badkamer is daar. Ik zal de sleutel hier neerleggen, verder regel ik het allemaal wel met de portier. Nu moet ik echt gaan.

Gaat u weg?

Ja, ik ga weg. U hebt hier helemaal geen kamer, hè?

Pardon?

Toen u hier binnenkwam zei u: 'Wat een schitterende kamer', maar als u hier zelf een kamer had gehad zou u hebben geweten dat deze precies hetzelfde is als de uwe. Ze zijn allemaal identiek.

Zijn politieseries soms ook een hobby van u?

Nee. Ik heb gewoon oog voor detail. Ik maak weeg-

schalen. U bent in dit hotel binnengekomen, maar u hebt helemaal geen kamer in dit hotel.

Moest u niet weg?

Ja, natuurlijk. Ik wil alleen wel zeker weten dat...

Ik ben binnengekomen omdat ik dol ben op hotelloobby's, in de nacht. En die van hier is echt prachtig, is u dat opgevallen? Niks te veel, niks te weinig. Ik ben hier al vaker geweest, daarom heeft de portier ook zo'n hekel aan me.

En als u mij niet was tegengekomen?

Ik moet nu echt even naar de badkamer. Hebt u een tandenborstel en tandpasta?

Het is nu wel echt aan de late kant voor mij...

Ik weet het, leen me alleen even uw tandenborstel, wat maakt u dat uit?

MIJN TANDENBORSTEL?

Rustig maar, heeft nog nooit iemand gevraagd of hij uw tandenborstel mocht lenen?

Niet iemand die net had overgegeven!

O, op die manier.

Ja, op die manier.

Mag ik hem nou of niet?

U mag hem houden, en de tandpasta ook. Hier hebt u ze. Maak niet te veel rommel, alstublieft, doe gerust een dutje als u wilt maar hou alles netjes. Ik moet hier nog vaker terugkomen, in dit hotel. Tot ziens.

Geinig, tandpasta met notensmaak.

Hij is niet met notensmaak.

Er staat 'Noot' op.

Dat is het merk. De smaak staat met kleine lettertjes onderaan.

Kijk eens aan. En wat zat u daar beneden te doen?

Pardon?